

ske ressource, arbejdskraften. Og en sådan fejlanvendelse er bestemt ikke gratis for samfundet. Og dermed heller ikke for den enkeltes fremtidige levestandard.

Samfundsmæssigt er det vældig vigtigt ikke at spille det råstof, som de arbejdsløses arbejdskraft repræsenterer. Særlig vigtig er dette nu, efter at udueligt regerer siden 1960 har bragt Danmark til den økonomiske katastrofes rand. Jo mere fornuftigt arbejde, der bliver udført, des rigere bliver samfundet.

Fremskridtspartiets socialpolitiske grundholdning er at opdele den voksne befolkning i arbejdsdygtige og ikke-arbejdsdygtige.

De sidste – syge, handicappede og ældre – skal have rundelig socialhjælp. Men de første skal ikke have én øre i socialbistand, før de har arbejdet for føden. Både befolkningsmentalt og samfundsökonomisk er det af yderste vigtighed at få banket dette ind i alle 5,1 millioner danske hoveder. De ca. 25 mia. kr., som skatteyderne pålægges at betale til såkaldt a-kassehjælp i 1988, er og forbliver ren og skær socialhjælp, uanset hvilke fattigfine Orwell-gloser, den herskende klasse hæfter på kalamiteten.

Fremskridtspartiet finder det afskyeligt at tvinge skatteydere til at betale disse penge til fuldt arbejdsdygtige personer, uden at disse som vederlag må præstere en arbejdsindsats til gengæld. Beløbet er af samme størrelsesorden, som det, vi årligt nettolåner i udlandet, og dermed den byrde, der kastes over på fremtidige generationer.

Landets gigantiske gæld – udenlandsk som indenlandsk – kan kun afvikles ved, at der udføres milliarder af timers ekstra arbejde. Hvor meget arbejde der løbende bliver udført, afhænger fuldt og helt af, hvad den, der skal betale arbejdet, må ryste op med pr. produceret vareenhed.

For den arbejdsløse er forbedret trivsel selvsagt altafgørende. Den ellers truende passivitet med alle dens forfærdende følgevirkninger forsvinder, når han får en arbejdsdags normale rytme, se nærmere for eksempel Edith E. Ovesens bog »Arbejdsløshedsens psykologiske følger« (København 1977) og overlæge Kjeld Fruensgaards mange indlæg om emnet (f.eks. i Berlingske Tidende for 22. januar 1978 i bogen om ledighed og psykiatriske indlæggelser og i Ugeskrift for Læger, februar 1984).

Folketinget vil udføre en velgerning ved at genindføre den selvrespektskabende socialdemokratiske maksime »Gør din pligt og kræve din ret« i den nævnte sunde rækkefølge (jf. lovforslagets § 3, 1. pkt.).

At den arbejdsduelige på tilfredsstillende vis skal have udført et stykke arbejde, for han modtager sine penge, er en indstilling, som i disse år er udsat for en dødsensfarlig risiko for at blive forflygtiget, og som

der derfor er et meget stærkt behov for at få genplaceret i dens i gamle dage aldeles selvfølgelig position. At være arbejdsløs må ikke blive en livsstilling.

Hele problemet omkring sort måneskinsarbejde (se kapitel 83 i »Ud af skattereformfælderne« (1986)) decimeres også, når arbejdsløse og beskæftiget har fælles udgangspunkt, nemlig 8 timers arbejdsdag.

Det er urimeligt, at nugældende lov foreskriver hårde straffe, hvis en dagpengemodtager – ofte gennem utiltalende stikkeri – gribes i at bestille noget fornuftigt. Understøttelsen på 9–10.000 kroner månedligt ydes altså som »løn« med den ene forpligtelse, at man intet bestiller.

Blandt den gældende lovs absurditeter er endvidere, at staten sparker til den arbejdsløse, hvis det opdages, at han har foretaget sig noget nyttigt såsom gratis klaverspil for de syge på et hospital, selvbyggeri, trænerbistand i en idrætsforening, valgkampdeltagelse eller andet. Alle de dermed forbundne urimeligheder, dyneløfterstikkerier etc. forsvinder ganske med nærværende lovforslags ikrafttræden. Anskuet fra den synsvinkel giver nærværende forslag en videreudvikling af og praktikalitet til de strøtanker, Kristeligt Folkeparti har gjort sig om etablering af en samfundshjælpetjeneste (Beslutningsforslag B 41 af 10. januar 1978 (førstebehandlet 18. februar, sp. 6256 ff) og B 73 af 6. februar 1981 (sp. 7308–7322)).

Socialforskningsinstituttet interviewede i 1979 ca. 2700 arbejdsløshedsunderstøttelsesmodtagere for at belyse, hvorvidt der er tale om ægte eller om falsk arbejdsløshed. 18. pct. sagde, at de ikke »for tiden var interesserede i at arbejde«. Deres begrundelser var forskellige. En væsentlig del af dem oplyste, at årsagen til, at de ikke havde et aktuelt ønske om at få arbejde, var sygdom og dårligt helbred, problemer med børnepasning, ønske om at holde fri, alder eller uddannelse.

Den ringe interesse for at få arbejde viste sig også derved, at 38 pct. af de adspurgte ikke havde søgt job, og 43 pct. havde ikke søgt oplysninger om job.

En bemærkelsesværdig stor del af de arbejdsløse – nemlig 24 pct. – oplyste, at de blev arbejdsløse, efter at de selv havde sagt op.

Socialforskningsinstituttet spurgte også, om ledigheden fik økonomiske konsekvenser for dem. Var de nødt til at nedsætte det daglige forbrug eller skære ned på rejser, ferier og forlystelser? Eller måtte de bruge af deres opsparing, sælge bilen eller andre aktiver eller optage lån?

43 pct. af de personer, der modtog arbejdsløshedsdagpenge, tilkendegav, at arbejdsløsheden ikke havde berørt dem i økonomisk henseende overhovedet.

Under de nu herskende tilstande må vi forvente stadig flere og flere tilfælde af den art, hvor en ansat